

[Ragnhild Andersen.]

i brechen for disse indtægtsgrænsers forhøjelse, for det giver næsten håb om, at der kan ske noget i så henseende.

Mit parti mener, som vi har givet udtryk for det i tidligere lovforslag, at enhver sådan enlig kvinde, som er nødt til at arbejde udenfor sit hjem for at skaffe mad til sine børn, bør sikres ret til, at det offentlige udlægger børnepengene til hende. De enligstillede kvinder har så mange kvaler, at de fortjener en håndsrækning på dette som på så mange andre områder. De støder på så mange vanskeligheder, at de færreste medlemmer her i det høje ting kan kende dertil. Arbejdsløshed og boligmangel rammer også dem, og de har ingen steder at gå hen. Der er også i denne kæde af lovforslag fremsat et forslag om erhvervsvejledning, og det er sikkert et udmærket forslag. Det skal jeg ikke komme ind på, men vi har ingen steder, hvortil vi kan henvise de enligstillede mødre, der — således som jeg allerede omtalte det under finanslovdebatten — trænger til en håndsrækning for f. eks. at få en uddannelse.

En ung kvinde er kommet til mig, hun sidder alene med 2 børn og bor ude i en landkommune. Hun har 30 kr. om ugen, dels faderens bidrag, dels et lille beløb fra kommunen; alt i alt har hun 30 kr. at manøvrere med i ugens løb. Hun får sine børnepenge udbetalt hvert halve år. Dette lille menneske vil gerne arbejde, hun vil gerne rette tilværelsen op igen. Manden, hun har været gift med, har giftet sig i en nærliggende kommune, og ethvert menneske kan forstå, hvad det er for et tryk på en kvinde at skulle leve så nær op ad alt det, som hører fortiden til. Det er de personlige problemer. Men hun kan heller ikke få arbejde ude i denne landkommune, ikke andet end tungt arbejde, og hun er en lille, spinkel kvinde. Hun ville foretrække at komme ind til København og prøve på at søge sig noget arbejde. Hun har været i mødrehjælpen, men mødrehjælpen kan ikke hjælpe hende, kan ikke skaffe hende opholdstilladelse i København. Hun har været i boliganvisningen og har haft mulighed for at få en bolig, men hun kan naturligvis ikke få den uden bolignævnets tilladelse, og den kan hun ikke opnå. Der findes ingen undtagelsesbestemmelser, hun sidder ligesom fast i saksen i en sådan landkommune, henvist til at måtte

tage alle de kvaler, tilværelsen måtte berede hende.

Der må kunne gøres noget for de enligstillede mødre, så at de dog har et sted, hvortil de kan vende sig, ikke bare for at få trøst, men også for at få hjælp og vejledning, f. eks. til at lære noget, få arbejde og skabe sig en mennesketilværelse. Dette er umuligt for sådan en kvinde, der bor i et af kommunens huse ude på landet, hun synker dybere og dybere, og hun hører til de kvinder, som man, hvis man ikke kan række hende en hjælpende hånd, må befrygte vil gå selvmordets vej.

Jeg kan ikke se, der er mulighed for gennem den bestående lovgivning at give disse kvinder den håndsrækning, de fortjener. Sådan en kvinde siger til en, når man spørger hende, om hun ikke kunne tænke sig at få en uddannelse: jo, hun ville gerne have været dyrlæge. Men sådan et lille menneske har ingen som helst muligheder for at komme nogen vegne. Folk som hun har et behov for samfundets støtte og hjælp, men i så henseende er der her et stort hul i dansk lovgivning. Mødrehjælpen kan ikke hjælpe hende, boliganvisningen kan ikke engang give hende en bolig; det eneste, hun har mulighed for at få her i København, er et værelse til sig og sine 2 børn, som hun ikke tør slippe og ikke tør anbringe på et børnehjem, fordi hendes forhenværende mand, der naturligvis ikke er begejstret for at skulle svare bidrag til hende og børnene, da vil prøve på at få børnene.

Jeg opfordrer indtrængende til, at man anstrenger sig for at tilvejebringe mulighed for virkelig at hjælpe disse enligstillede mødre, sådan at de kan skaffe sig en uddannelse og få mulighed for at leve som mennesker. Jeg håber, at man på dette lovforslags videre vej frem, i udvalget, vil kunne få ændret bestemmelserne om indtægtsgrænserne, således at der sikres alle de kvinder, der går og slider på arbejdspladserne rundt omkring for at ernære deres børn, mulighed for at få deres børnepenge.

Jeg tror ikke, man behøver at nære den angstelse, som det ærede medlem fru Erna Sørensen gav udtryk for. Jeg forstår, hvad der ligger bagved. Men man må dog se på, at den enligstillede mor må tage alle kampe op alene: økonomiske, praktiske, personlige, og man har derfor pligt til at give hende en